

רע"פ 7641/14 - גהאן אלטורי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 7641/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשת: גהאן אלטורי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 3.11.2014, בעפ"ג 55698-07-14, שניתנה על-ידי כב' הנשיא א' טל

בשם המבקשת: עו"ד אורי בן-נתן

בשם המשיבה: עו"ד נעימה חנאווי

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' הנשיא א' טל), בעפ"ג 55698-07-14, מיום 3.11.2014, בגדרה נדחתה בקשה לשינוי פסק דין מיום 5.10.2014, אשר במסגרתו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (כב' השופטת ל' פרנקל (שיפמן)), בת"פ 673-09-10, מיום 14.7.2014.

במקביל להגשת הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקשת, ובהחלטתי מיום 13.11.2014, הוריתי על עיכוב ביצוע העונש עד להכרעה בבקשה לרשות ערעור.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקשת הוגש כתב אישום, לפיו ביום 4.6.2010, בשעות הצהריים, הטיחה המבקשת קללות ואיומים בשוטר שרשם דו"ח תנועה, וסירבה להזדהות בפניו. כאשר השוטר ביקש לעכב את המבקשת, היא התנגדה באופן אקטיבי, ובהמשך, חבטה בלחיו של השוטר, שרטה אותו וירקה בפניו. לאחר זאת, היכתה המבקשת באגרופה בכתפו של שוטר נוסף וירקה לעברו. בית משפט השלום (כב' השופטת ל' פרנקל (שיפמן)) הרשיע את המבקשת, בתום הליך הוכחות, בעבירות הבאות: העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (שתי עבירות); הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; תקיפת שוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 273 לחוק העונשין (שתי עבירות); ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. ביום 14.7.2014, גזר בית משפט השלום את דינה של המבקשת. בגזר הדין, נבחנו הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיה של המבקשת, ונאמר כי מידת הפגיעה בהם היא ממשית וקשה. לאחר סקירה של מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות, ובחינת נסיבותיה האישיות של המבקשת, הושתו על המבקשת העונשים הבאים: 30 ימי מאסר לריצוי בפועל; 5 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; קנס כספי בסך 1,000 ש"ח, או 10 ימי מאסר תמורתו.

4. המבקשת ערערה על גזר הדין לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים א' טל - נשיא; א' מקובר; ש' בורנשטיין). בפסק-דין מיום 5.10.2014, נדחה הערעור, ונקבע כי בית משפט השלום התחשב כראוי במכלול השיקולים לקולה. לאחר שניתן פסק הדין בערעור, הגישה המבקשת "בקשה לתיקון פסק דין", ובמסגרתה ביקשה כי תקופת המאסר תוארך ותעמוד על 31 יום. בקשה זו נדחתה בהחלטה מיום 3.11.2014.

הבקשה לרשות ערעור ותגובת המשיבה

5. במסגרת הבקשה שלפניי, עותרת המבקשת "להחמיר" בעונשה, כביכול, ולהוסיף עליו יום מאסר אחד, כך שיושתו עליה בסך הכל 31 ימי מאסר לריצוי בפועל. זאת, על מנת לאפשר למבקשת ליהנות מניכוי מינהלי מתוך תקופת המאסר שנגזרה עליה. נטען, כי החלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 3.11.2014, ניתנה כנראה על-ידי אב בית הדין בלבד ולא על-ידי המותב שדן בערעור, ועל כן הבקשה מצדיקה דיון "בכובד ראש". עוד הודגשו בבקשה מצבה הרפואי של המבקשת; נסיבותיה המשפחתיות; והעובדה שהיא איננה כשירה לביצוע מאסר בדרך של עבודות שירות.

6. המשיבה מתנגדת לבקשה, וטוענת כי אין מקום לשינוי פסק דינו של בית המשפט המחוזי במסגרת ההליך הנוכחי. לטענת המשיבה, אין מקום לערב בין שיקולי הענישה לבין שיקולים מינהליים של שירות בתי הסוהר, מה גם שהעונש אשר הושת על המבקשת מבטא "התחשבות מירבית בנסיבותיה האישיות".

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה שלפניי ובצירפותיה, הגעתי למסקנה כי הבקשה איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי". המבקשת לא טענה, כי נגרם לה אי-צדק, או כי עניינה מעורר שאלה משפטיות אשר מצדיקה דיון בפני ערכאה נוספת, שלישית במספר. כמו כן, לא נטען כי העונש שהושת על המבקשת חורג ממדיניות הענישה המקובלת והראויה

במקרים דומים. בנסיבות אלה, דין הבקשה להידחות (רע"פ 7005/14 דגן נ' מדינת ישראל (30.11.2014); רע"פ 5809/14 מזרחי נ' מדינת ישראל (25.11.2014); רע"פ 7600/14 לב נ' מדינת ישראל (23.11.2014)).

8. למעלה מן הצורך ייאמר, כי דין הבקשה להידחות גם לגופה. בא-כוח המבקשת הזכיר במסגרת טיעוניו בערעור את האפשרות להוסיף לעונש יום מאסר אחד, ובית המשפט המחוזי לא ראה לכך מקום. לפיכך, הלכה למעשה, הבקשה שלפניי היא בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וההחלטה מיום 3.11.2014 היא החלטה מבהירה, הא ותו לא. על כל פנים, הבקשה לרשות ערעור נועדה להוביל בסופו של דבר להקלה בעונשה של המבקשת, ובנסיבות העניין, לא ראיתי לכך צידוק כלשהו. בית משפט השלום דן בפירוט רב בשיקולי הענישה, לרבות נסיבותיה האישיות של המבקשת, ולא מצאתי כי נפל פגם בגזר הדין. יתרה מזאת, בפסק דינו של בית המשפט המחוזי נאמר במפורש, כי עסקינן ב"עונש המאסר המקל ביותר שניתן היה להטיל על המערערת [המבקשת] בגין התנהגותה מושא גזר הדין". התנהגותה של המבקשת כלפי שוטרים בעת מילוי תפקידם, היא התנהגות חמורה, אשר כללה אלימות מילולית ופיזית, ואינני רואה כל מקום להתערבות בעונש שהושת על המבקשת.

9. על יסוד האמור, הבקשה נדחת. החלטתי מיום 13.11.2014, מתבטלת בזאת, והמבקשת תתייצב לריצוי עונשה ביום 21.12.2014 עד לשעה 10:00, בימ"ר הדירים או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותה תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקשת לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ח' בכסלו התשע"ה (30.11.2014).

ש ו פ ט